

Само Италия и една малка часть отъ Галлиѣ были още въ владаніе на Заходно-то Римско царство.

Аттила. Около половинѣ-тѣ на V. вѣкѣ единѣ уннскій войвода, Аттила, съединилъ подъ власть-тѣ си всички-ты уннскы четы. Той не былъ благодаренъ отъ даване-то, що му давали подвластни-ти му народи, та намыслилъ да налети на Западно-то Римско царство и да обере богаты-ты му градове. Тоя варваръ освѣнъ дѣто былъ жьденъ за призиманіе земи и за плячкѣ, былъ още хытръ и ималъ твърдж волюж-

Отъ Унны, Германци, Славяны и другы подвластны народы Аттила събралъ тяжкѣ войскѣ, повече отъ 500 хылады воиници. Съ тѣхѣ той отышълъ въ Германиѣ и оттамъ прѣминжлъ въ Галлиѣ; и прѣзъ дѣто минжлъ поразилъ и оплѣнилъ всичко. Народи-ти отъ страхъ го нарекли Божій Бичъ; дору и самъ той ся голѣмилъ съ това имя, и думалъ, че нѣма да израсте трѣва дѣто стѣжни конь-тъ му. Народны прѣдѣнія приказвать за много чюдеса, що станжлы въ врѣмя-то на това навлизаніе. Запримѣръ, Парижъ (Римляне-ти го наричали Лютеция) избавила една мома, свята Женовева: нейны-ты молитвы отвърнжли Унны-ты отъ тоя градъ, на когото жителе-ти ся готвили да го напуснжтъ съвсѣмъ. Аттила отышълъ още нататѣкъ камъ брѣговеты на Лоарж, и обыколилъ Орлеанъ. Орлеанскій владыка давалъ сърдце на гражданы-ты и имъ говорилъ, че Богъ ще имъ помогне. Най-сетнѣ заобыколени-ти испаднжли въ голѣмѣ нуждѣ; крайнины-ты на града были веке захванжты отъ неприятеля, а стѣны-ты на града ся трѣсили отъ удара на сѣчива-та. Ония, които не могли да ся биятъ, молили ся съ все сърдце въ църквѣ. Владыка-та пратилъ да разгладать отъ кулж-тѣ; два пѣти ся врыщали пратени-ти и казвали, че нищо ся не види. На третій пѣтъ обадили, че на края на небосклона ся е вдигнжлъ голѣмъ прахъ като облакъ. „Това е Божя помощ!“ — извикалъ владыка-та. И наистинѣ, това былъ римскій войвода Аецій, който освѣнъ римскѣ войскѣ ималъ съ себеси и съжзници Западно Готы и Франкы.